

та мъртва... Баща му освободен... Ирина...

И той притискаше длани към пламналото си чело.

Не! Не... Не...

Князът, който предпочиташе да опъва стари лъкове от кост, вместо да посещава утринни и вечерни, отиваше в храма на преподобната и дълго простираше ръце към чудотворните мощи.

— Стори чудо... Помогни... Спаси майка ми...

Така, през един ден, в който болестта на Анна бе достигнала най-решаващия миг в борбата между живота и смъртта, Петър дочу виковете и заклинанията на бабичката. Той излезе полека от църквата, погледна с тъга към потъналата в мрачна тишина, овдовяла патриаршия, отправи се към крепостния двор на главната порта Св. Димитър.

— Какво иска тази жена?

И макар да не вярваше, неволно погледът му се взря в ръцете ѝ.

— Искане да отиде при христорождивата наместница. Да я варди от...

Блжстителят прехапа устни.

— От сладката и медената — извика старицата. — Синко, ако ти е мил живота на майка ти, пусни ме при нея. Аз знам как трябва да се варди болен. Когато благата леля влиза при болния, тя го улавя за носа и той киха. Ако тогава няма кой да му каже три пъти поред „наздраве“, то той отива на погреб. Имате ли там жени, които знаят да вардят? Понякога тя вика болния по име. И ако няма кой да го запре да се обажда — тежко му! Вечерно време измивате л всички съдове, с които я храните? Медената най-много мрази нечисти неща. А най се бои от огън и кучета. Сложете край нашата мила майка два загара да я пазят и накладете огнището...

Със сълзи на очи старицата се хвърли пред княза и целуна туниката му.